

De wereld door de ogen van een loopbaancoach

Goeroe gezocht!

De laatste tijd kom ik veel berichten tegen, zowel op het journaal als op sociale media, waarin de aanbidding van een specifiek persoon op subtiele wijze naar boven komt. De zoektocht die wij als mensen hebben naar leiders die onze idealen (lijken te) willen verwezenlijken lijkt de laatste paar jaar groter dan ooit. Of misschien lijkt dat alleen maar zo. Waar komt dat toch vandaan? Waarom hebben wij mensen idolen nodig om tegenop te kijken en, misschien nog wel essentiëler, waarom kan het zo gevaarlijk zijn?

Als (loopbaan)coach zijn dit interessante vragen. In sommige gevallen lijken we een persoon een 'card blanche' te geven en lijken we alleen de successen te zien en niet het falen van onze idolen. Waarom verliezen we onze objectiviteit in onze hedendaagse goeroe's? Waar we naar anderen, en allicht onszelf, behoorlijk streng en kritisch kunnen zijn mogen onze favoriete politiek leiders, inspirators en spiritueel leiders eigenlijk alles zeggen en doen wat ze willen. Want wij, als volgers, uitten niet alleen geen kritiek... we praten het nog graag goed ook. Hoe zit dit?

In de goede oude tijd, toen je poep nog met een lange 'oe' schreef, hadden we ons lot hier in het Westen gelegd in de handen van de almachtige God. Ondanks dat er, ook vroeger, ongetwijfeld idolen waren vonden we onze sturing en richting in onze religie. De religie bood troost, uitleg en sturing aan onze levens. Zowel ons doel op aarde als ons lot lag in zijn handen. En aangezien God het allicht wat druk had met het dirigeren van al deze miljoenen levens liepen de zaken niet altijd zoals gewenst. Ach, dat was dan God's wil. Of dat God op mysterieuze wijze handelt. Dat kan natuurlijk ook. Dat God ook fouten kon maken was 'out of the question', tenslotte was hij God.

Sinds halverwege de twintigste eeuw heeft God moeten plaatsmaken voor het individualisme. En in dit kader gaat het om de eigen verantwoordelijkheid. Niet God maar jijzelf was verantwoordelijk. Na de wederopbouw van de chaos die ontstaan was in de Tweede Wereldoorlog begon de welvaart door te

vloeien naar meerdere lagen van de bevolking, mede door de komst van de verzorgingsstaat. God was eigenlijk niet meer nodig. Wij zelf zijn verantwoordelijk voor onze levens.

Toch bleek, en blijkt, er behoefte te zijn aan sturing van bovenaf. Het volgen van een voorbeeldfiguur. Iemand die onze dromen en idealen lijkt waar te maken. Iemand aan wie we onze hoop op een betere toekomst kunnen hangen. Iemand die het voor ons opneemt. Iemand die ons begrijpt.

Laten we weer terug gaan naar het hier en nu. Leaders op verschillende terreinen lijken op te staan. En dat merken we bijvoorbeeld aan het sterk polariserende karakter van zo'n beetje ieder maatschappelijk probleem dat er nu heerst. Aan beide kanten van het politieke spectrum zijn er zogenaamde goeroe's die ons van alles vertellen en beloven. Zij beloven de waarheid. Zij zijn er voor jou... toch?

Een mooi voorbeeld hiervan is de vorige president van de Verenigde Staten, Barack Obama. Deze man wordt op handen gedragen door de internationale gemeenschap. Al voordat hij één wetsvoorstel had ondertekend kreeg hij al een Nobelprijs, al voordat hij één stap in het Witte Huis had gezet was hij de 'redder van de wereld'. En nu denken we nog steeds weemoedig aan de mooie periode waarin Obama als machtigste man ter wereld regeerde over ons eenvoudige zielen. Obama heeft bijna de status van demi-god verkregen. Maar als we nou eens inzoomen op zijn beleid van de afgelopen 8 jaar, is hij dan net zo heilig als dat we denken? Niet echt. Zo is de kloof tussen arm en rijk enorm gestegen in de Verenigde Staten, zijn de spanningen tussen blank en zwart in geen tijden zo hoog geweest (Black Lives Matter) en waar Obama twee interventies cadeau kreeg van Bush bij aanvang van zijn presidentschap... zo gaf hij acht militaire interventies cadeau aan zijn opvolger Trump. Obama heeft honderd duizenden onschuldige doden op zijn geweten, heeft de spanningen met Rusland bijna laten escaleren en had plannen middels vrijhandelsverdragen om multinationals nagenoeg vrijspel te geven.

En ondanks dat alles lijken we dit allemaal te vergeten als we aan Obama denken. Hij was onze redder. Tja, denk dat mensen in Syrië, Irak, Afghanistan, Yemen, Libië, Pakistan en Somalië daar anders over denken. Zie [hier](#) de lijst met landen die Obama heeft gebombardeerd.

Dan mensen zoals [Paul Joseph Watson](#), één van de vele YouTube sterren die hun mening en kennis verkondigen middels het net genoemde platform. Watson biedt zich aan als 'kennis verspreider', met vaak in de titels het duidelijk aangegeven 'The Truth about ...'. Alleen maar om erachter te komen dat zijn video's een mening verkondigen en totaal niet met feiten zijn onderbouwd. Nagenoeg zijn al zijn video's met feiten te weerleggen. Je zou verwachten dat ieder mens, helemaal in het informatietijdperk, hem als een blok zou laten vallen. Maar niets in minder waar. Op het moment van het schrijven van deze blog heeft Watson 1.1 miljoen volgers. En die dragen hem op handen. En nemen alles als zoete koek wat hij zegt. Ook als het feitelijk onjuist is. Maar hij zegt het met heel veel overtuiging...

En daar komt de 'aap uit de mouw'. Als mensen zijn wij heel erg geneigd om te kijken naar hoe iemand zijn boodschap overbrengt. Met hoeveel zelfvertrouwen en duidelijke taal wordt de boodschap verkondigd? Wordt je meegezogen in het verhaal? Vertaalt de persoon jouw emoties en gedachten? Dan vallen we er al snel voor. Klaarblijkelijk vinden de we alpha-status van de persoon belangrijker dan wat de persoon gedaan heeft (zoals bij Obama) of wat de persoon verkondigd (zoals bij Watson). We lijken verliefd te worden op de persoonlijkheid van deze mensen en geven hun, zodra ze iets goeds

hebben gedaan, een vrijbrief voor hun toekomstige acties. We verliezen onze objectiviteit en bekijken de persoon door een roze bril.

Straks zijn er verkiezingen. Gemeenteraadsverkiezingen. En misschien heb je al een favoriet omdat deze persoon zo goed kan debatteren of 'zegt waar het op staat'. Laten we dit jaar eens objectief zijn en niet alleen luisteren naar de boodschap, maar dat we kijken naar de beleidsvoorstellen. Dat we waakzaam blijven en daarbij zelfs onze goeroe's mogen terugfluiten als ze een fout begaan.